சக்ரவர்த்தினி.

“ கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர்
மற்றீண்டு வாரா நெறி ”.

VOL-13 தொகுதி-13	September-1917. செப்டம்பர்மீ 1917.	No-2 பகுதி-2

சொக்க ரென்பவ ரத்தம் பெறுவர்.

நம்மனோர் அத்தியாவசியகமாக அடைதற்குரிய பொருள் நான்காம்; அவை அறம், பொருள், இன்பம், வீடென்பனவாம். இவற்றுள், வீடென்பது எப்போதும் பயனாகவிருப்பதாம்; இதனால் பெறுதற்குரியது யாது மில்லையாம்; இதுவோ அறத்தாலன்றிப் பிறிதொன்றால் பெறுதற்குரியதன்றாம்; இவ்வறமோ பொருளால் பெறுதற்குரியதாம். பொருள் அறத்தையே யன்றி இன்பத்தையும் தருவதாகவிருத்தலின், இதனை ஒவ்வொருவரும் அத்தியாவசியகமாக நியாயமான வழியிற் சென்று பெறுதல்வேண்டும். நியாயமான வழியிற்சென்று பொருளைத்தேடி, அதனைத் தக்கவாறு செலவு செய்து வருபவர் அறத்தையும் இன்பத்தையும் பெறுதல் ஒருதலையாம்; இவற்றோடு நில்லாமல் அறத்தின் வாயிலாக வீட்டையும் ஒருகாலவிசேஷத்தில் பெறுதலும் ஒருதலையாம். நியாயமானவழியிற்சென்று தேடும் பொருள் இம்மைப்பயன் மறுமைப்பயன் வீடு என்னு மூன்றனையும் தருவதாகிய அறத்தையும், இம்மைப்பயனொன்றையே தருவதாய இன்பத்தையும் தருவதாக விருத்தலின், அதனைத்தேடி, அதன் பயனையடைய முயலுதல் நம்மனோர்க்கு முக்கியமானகடமையாம்.

“ வடுவிலா வையத்து மன்னிய மூன்றில்
நடுவண தெய்த விருதலையு மெய்தும்
நடுவண தெய்தாதா னெய்து முலைப்பெய்
தடுவது போலுந் துயர் ”

என்று நாலடியார் கூறுவது கவனிக்கப்படுமாயின், அறம் பொருள் இன்பமென்னும் மூன்றனுள் ஒருவன் அவற்றின் மத்தியிலுள்ள பொருளை யடைவானாயின், அதற்கு முன்னுள்ள அறத்தையும்பின் னுள்ள இன்பத்தையுமடைவான்; அப்பொருளை யடையாதவன் பொய் பேசுதல், கோட்சொல்லுதல், வஞ்சகஞ்செய்தல், களவு செய்தல் முதலியவற்றிற் கடிமையாகி, தன்னைக் கொல்லனது உலைக்களத்திலிட்டுக் காய்ச்சுவதுபோன்ற துன்பத்தை யடைவா னென்பது பெறப்படுவதாம். இதனால் பொருளை நியாயமான வழியிற்சென்று தேடித் தக்கவாறு செலவுசெய்துவருபவர் அதன் பயனாகிய அறத்தையும் இன்பத்தையும் தவறாதடைவரென்பது நமக்கு நன்கு விளங்குவதாம். நமது ஞானத்தாயாகிய ஔவைப் பிராட்டியார் ஆத்திசூடியில் "பொருடனைப் போற்றிவாழ்" என் றருளியதனோ டமையாது, கொன்றை வேந்தனில் "சொக்க ரென்பவ ரத்தம் பெறுவர்—பொருளுடையவரென்று சொல்லப் படுகின்றவர் (அதனால் அறமும் இன்பமுமென்னு மிரண்டு) அர்த்தங்களையும் (தவறாது) பெறுவர்" என்றருளியிருத்தலையும் நாம் பெரிதும் கவனித்தல்வேண்டும். பொருளைத் தம்மியல்பிற் கேற்பச் செலவு செய்து பாதுகாத்து வாழுகின்றவர் அதன் பயனாகிய அறத்தையும் இன்பத்தையும் அடைவாரென்பதை நன்கு கவனித்து, அதனைப் பாதுகாத்துத் தக்கவாறாகச் செலவு செய்து வருவோமாயின், நாம் அறத்தையும் இன்பத்தையும் அடைதலேயன்றி, அறத்தின் பயனாகிய வீட்டையும் பெறுதற் குரியவராவோம். பொருளைப்பெறாதவர் ஒரு நன்மையையும் அடைவதில்லையாகலின், நாம் எப்போதும் பொருளை நியாயமான வழியிற்சென்று தேடுதலில் கண்ணும் கருத்துமாயிருத்தல் வேண்டும்.

(1) அறமாவது மனு முதலிய நூல்களில் விதித்தனசெய் தலும் விலக்கியன ஒழிதலுமாம்.

(2) பொருளாவது மணி(முத்து,பவளம்முதலியன), பொன், நெல், வீடு, விளைநிலமுதலியனவாம்.

(3) இன்பமாவது இல்லறத்தோடு பொருந்தி வாழுவதா லுண்டாகுஞ் சுகமாம்.

(4) வீடாவது உயிர், துன்பமென்பது சிறிதுமின்றி யின்ப வடிவமாகவே விளங்குவதாம்.

இந்நான்கனுள், வீடு அறத்தானும், அறம் பொருளானும் வருவனமாம். பொருள் இன்பத்தையே யன்றி, அறத்தையும் அதன்வாயிலாக வீட்டையும் தருஞ்சிறப்புடையதாக விருப்பதா யினும், அது தீயவழியால் வருமாயின், அற முதலியவற்றுள் எதனையுந் தருவதாகாது துன்பத்தையே தருவதாம்; ஆகலின், நாம் அதனைத் தீயவழியிற்சென்று தேடுவதொழிந்து நல்வழி யிற்சென்று தேடி உறவினர் துறவினர் முதலியவர்க்கு உபயோக மாம்வகை தக்கவாறு செலவு செய்து அதன் பயனை யடைதல் வேண்டும்; இவ்வாறொழுகாதிருப்போமாயின், எந்த நன்மையை யும் அடைதற்குரியவராகமாட்டோம். இது நிச்சயமாம்.

"அறனீனு மின்பமு மீனுந் திறனறிந்து, தீதின்றி வந்த பொருள்" என்று திருக்குறள் கூறுவதை நாம் பெரிதுஞ் சிந்தித் துணர்தல்வேண்டும். பொருள் சம்பாதிக்கும் வகையை யறிந்து, அதனை நியாயமான வழியிற்சென்று தேடி, கடவுட் பூசை செய் தல், தானதருமஞ்செய்தல், உறவினர்க்குதவல் முதலியவற்றிற்கு உபயோகமாக்கி வருகின்றவர் அறத்தையும் இன்பத்தையும் தவறாதடைவரென்பதனையன்றோ அக்குறள் நமக்குத் தெரிவிக் கின்றது ? நாம் பொருளை நல்வழியிற்சென்று தேடாது தீயவழி யிற்சென்று தேடுவோமாயின், அதன் பயனையடையாது துக்கத் தையே யடைதற்குரியவராவோம்.

"அன்பொரீஇத் தற்செற் றறநோக்கா தீட்டிய, வொண் பொருள்கொள்வார் பிறர்—ஒருவன் கொடாமைப்பொருட்டுச்சுற் றத்தார்நட்டார்கண் அன்பு செய்தலையொழிந்து, வேண்டுவன நுக ராது தன்னைச்செறுத்து, வறியார்க்கு ஈதல் முதலிய வறத்தை நினைப்பதுஞ் செய்யாது, ஈட்டிய வொள்ளிய பொருளைக்கொண்டு போய்ப் பயன் பெறுவார் பிறர்" என்று திருக்குறள் கூறுவதை நாம் சிறிது கவனித்து நோக்குவோமாயின், அற நோக்காது பொ ருளைத்தேடியவன், அதன் பயனை யடைவதில்லை; பிறர் அப்பொ ருளைக் கொண்டுபோய் அதன்பயனை யடைகின்றனரென்பது நமக்கு மாறுபாடின்றி விளங்குவதாம். ஆகவே, நாம் பொருளின் பயனாகிய அறத்தையும் இன்பத்தையும் அடையவேண்டுமாயின், அதனை நியாயமான வழியிற்சென்று தேடுதல்வேண்டும்; அவ் வாறு தேடுவோமாயின், அறத்தையும் இன்பத்தையும் பெறு தலேயன்றி, வீட்டையும் அறத்தின் வாயிலாகத் தவறாது பெறு

தற்குத் தக்கவராவோம். பொருள் இவ்வளவு சிறப்புடையதாக விருத்தலின், அதனை நியாயமான வழியிற்சென்று தேடி அதன் பயனடைய முயலாது, அளவுகடந்து செலவு செய்துவருபவர் மானமழிந்து மதிகெட்டு, தாமிருந்த ஊரைவிட்டோடி, பலரால் கள்வரெனக் கருதப்பட்டு, துன்பத்தைத் தொடர்பா யனுபவித்துவருதல் நிச்சயமாம்; ஆகலின், நாம் அறத்தைத் தேடுதலினும் இன்பத்தை யனுபவித்தலினும் பொருளை யளவறிந்து செலவு செய்து வருதல்வேண்டும்; வந்தாற்றான் அதன் பயனைத் தவறுதடைவதற்குத் தக்கவராவோம்.

திருக்குறள்.

"ஒண்பொருள் காழ்ப்ப வியற்றியார்க் கெண்பொருள், ஏனை யிரண்டு மொருங்கு—நெறியான்வரும் பொருளை இறப்பமிகப் படைத்தார்க்கு மற்றையறனுமின்பமும் ஒருங்கே யெளிய பொருள்களாம்."

பஞ்சதந்திரம்.

(மித்திரபேதம்)

"பொருளிலார்க் கின்ப மில்லை புண்ணிய மில்லை யென்றும்
மருவுறு கீர்த்தி யில்லை மாந்தருட் பெருமை யில்லை
கருதிய கரும மில்லை கதிபெறு வழியு மில்லை
பெருநிலத் திடைந டக்கும் பிணமெனப் படுவ ரன்றே."

"நற்பொரு ளறத்தை யின்ப நலத்தைஞா னத்தை மிக்க
சொற்பெறு புகழை யென்றுந் துகளறு பெருமை தன்னைப்
பற்பல ருறவை நட்பைப் பகைதவிர்த் திடுந்தி றத்தைப்
பொற்புறு கதியை யெல்லாம் பொருளலாற் றருவ தின்றே."

"ஆதலாற் றரும வாற்றா லரும்பொரு ளீட்டி மேலும்
ஊதியங் கொண்ட றஞ்செய் துரியவப் பொருளைக் காத்தல்
நீதியிவ் வாறு செய்யார் நிதியமுந் தேய்ந்து மற்றும்
ஓதுமெந் நலமு மின்றி யுறுதுய ரடைகு வாரே."

இப்பிரயோகங்களிங்கு நன்குணர்தற்பாலனவாம்.

ஞானப்பிரகாசம்.

முதலங்கம்.

காட்சி. 1.

இடம்:—காசிநகரத்திற்கு வெளியே ஒரு ஸரசு.

காலம்:—காலே.

(ஞானப்ரகாசனும், குணசீலனும் சம்பாஷிக்கிருர்கள்.)

குணசீலன்:—நண்ப! ஏதோ ஒரு விஷயத்தைப் பேசிக்கொண்டே அதிகதூரம் வந்துவிட்டோம். அருணோதயமும் ஆய்விட்டது. அதோ ஒருதடாகம் தெரிகிறது. அங்கே சென்று நமது காலேக்கடன்களே முடித்துக்கொண்டு திரும்புவோமா?

ஞானப்ரகாசன்:—(தனக்குள்) ஆ! ஈதென்ன!! இவ்வளவுதூரம் வந்துவிட்டோமே!!! இந்திரதீர்த்தமல்லவாவிது? மனத்தைக் கவரும்படியான வார்த்தைகளா யிருந்தமையால் நடந்து வந்த சிரமமே தெரியவில்லே.

(பிரகாசமாய்) ஆருயிர்த்தோழ! அங்ஙனமே செய்வோம்.

குண:—மித்ர! இக்கமலங்கள் எவ்வளவு அழகாயிருக்கின்றன பார்! இவை மித்ரன் உதயமானதும் முகமலர்ச்சியினுல் தங்கள் அகமலர்ச்சியைத் தெரிவிக்கின்றன.

ஞான:—(பார்க்கின்றுன்.) (தனக்குள்) "அடா ஞானப்ரகாசா! உனக்கு இத்தனே வயதாகியும் உன் பெற்ருேர்கள் உனது விவாக விஷயத்தைப்பற்றிக் கவனிக்காமலிருக்கிருர்களே!! நீயும் உன் யௌவனகாலத்தை யிப்படியே விருதாவாக்கிக் கொள்ளுகின்ருயே" என்றல்லவா இம்மலர்கள் தங்கள் சிரங்களே யசைத்து, நகைத்து என்னேப் பரிகாசஞ் செய்கின்றன. (பிரகாசமாய்) (தன்னே மறந்து) ஓ மலர்களே! அதற்கு யான் யென்ன செய்வது? பெற்ருேர்களிருக்க என்னிஷ்டப்படி யெங்ஙனம் ஒரு பெண்ணே மணக்கலாம்? அப்படி மணந்தாலும் உலகம் என்ன சொல்லும்? (திகைத்துத்

தனக்குள்) ஆ! என்ன இப்படி பிதற்றுகிறேனே லச்சை யின்றி!!

(ஆலமரத்தின் கீழ் ... இருந்த ஒரு துறவியுறங்கிக் கேட்கின்றார்)

துறவி:—(தனக்குள்) என்ன வார்த்தையது! "பெற்றோர்களிருக்க என்னிஷ்டப்படி யெங்ஙனம் ஒரு பெண்ணை மணக்கலா"மா ஐயோபாவம்! என்ன காமவிகாரம்!! உலகத்திற்கும் பயந்தவனுயிருக்கிறான். இப்படிப்பட்டவனுக்கன்றோ நாம் போதித்து வைராக்யத்தை யுண்டாக்கவேண்டும்! சரி! இன்னும் என்ன பேசுகின்றானென பார்ப்போம்.

குண:—ஞானப்ரகாசா! என்ன ஏதேதோ உளறுகிறாயே? உன்னை மறந்தே பேசுகின்றாயா வென்ன?

ஞான:—என்ன சொன்னாய்? குணசீலா! நானா உளறுகிறேன். இக்கமலங்கள் என்னைப் பரிகாசஞ்செய்ய நான் அவற்றிற்குப் பதிலுரைத்தேனே யன்றிச் சம்பந்தமில்லாமல் உளறவில்லையே!

துறவி:—சரி! சரி!! இவர்கள் பெயர் "குணசீலன்" "ஞானப்ரகாசன்" நன்றாயிருக்கிறது! அவனுக்கு ஞானப்ரகாசனென்னும் பெயர் தகுமே. அவன் மிக்க நியாயத்துடனும் பேசுகின்றான். அவனிடத்திலுள்ள அறிவீனத்தை இரண்டொரு வார்த்தையிலேயே வென்று விடலாம். நானே அவர்களிடத்திற் செல்லுகின்றேன். (எழுந்து வருகின்றார்)

ஞான:—நண்ப! இப்படிப்பார். ஒரு துறவி நம்மை நோக்கி வருகின்றார். அவரை வணங்குவோம் வா. நமக்குக்ஷேமமுண்டாகும். (இருவரும் நமஸ்கரிக்கிறார்கள்)

துறவி:—அப்பா குணசீலா! நீ குணசீலனாகுக. ஞானப்ரகாசா! நீ ஞானப்ரகாசனே. எழுந்திருங்கள்.

ஞான:—(ஆச்சர்யத்துடன்) ஹே ஸ்வாமீ! எங்களுடைய பெயர்கள் தங்களுக் கெப்படித் தெரிந்தன?

துறவி:—உங்கள் வார்த்தைகளாலேயே!

ஞான:—நாங்கள் எப்போது சொன்னோம்?

துறவி:—"ஞானப்ரகாசா என்ன ஏதோ உளறுகிறாய்" என்பதாலும் "குணசீலா! நானா உளறுகிறேன்" என்பதாலுமே யறிந்தேன்.

ஞான:—(மனதில் திகிலடைந்து) தமக்குள் என்மனோபாவமும் இவர் அறிந்திருப்பார் (யோசித்துக்கொண்டு நிற்கின்றான்.)

துறவி:—அப்பா ஞானப்ரகாசா! எந்தப் பெண்ணை மணக்கலாமென்று ஆலோசிக்கின்றாய். என்னிடத்தில் ஒரு பெண் இருக்கின்றாள். அவளை மணந்து உன் கவலையைத் தீர்த்துக் கொள்ளலாம். ஆனால் நான் கேட்கும் சில கேள்விகளுக்குப் பதிலுரைக்கவேண்டும்.

ஞான:—ஸ்வாமி! அங்ஙனம் ஒன்றையும் நான் நினைக்கவில்லை. ஆயினும் தாங்கள் கேட்கும் வினாக்களை மாத்திரம் அறிய விரும்புகிறேன்.

துறவி:—அப்படியா! என் வினாக்களுக்கு விடையளித்து என்னிடத்திலுள்ள பெண்ணையா அடைய விரும்புகிறாய்? ஆனால் சரி "பெற்றோர்களிருக்க என்னிஷ்டப்படி யெங்ஙனம் ஒரு பெண்ணை மணக்கலாம்" என்றனையே ஒரு பெண்ணை மணப்பதில் உனக்கு இஷ்டந்தானே!

ஞான:—(திடுக்கிட்டுத் தனக்குள்) என்ன இது! என்னை மறந்து பேசியவார்த்தைகளையும் இவர் கேட்டுவிட்டாரே!! மறுத்தாலும் விடார். ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். (பிரகாசமாய்) ஸ்வாமீ! இஷ்டந்தான்.

துறவி:—எதை விரும்பிப்புருஷர்கள் ஸ்திரீகளை யிச்சிக்கிறார்கள்?

ஞான:—இன்பத்தை விரும்பியே!

துறவி:—சரி! நாம் ஒருபொருளைத்தேடி யடையவேண்டுமானால் அப்பொருள் இன்னதென்று அறிந்தாலன்றோ அதைத் தேடமுடியும்?

ஞான:—ஆம்.

துறவி:—ஆனால் "பெண்" அல்லது "ஸ்திரீ" என்பதற்குப் பொருள்யாது? காணப்படுகின்ற சரீரத்திமேலே யுள்ளதோலா? இரத்தமா? ஊனா? எலும்பா? நரம்பா? மற்றெது?

ஞான:—ஸ்திரீகளுக்குரிய லக்ஷணத்தை யேற்குஞ்சரீரமே ஸ்திரீ யெனப்படும்.

துறவி:—அப்படியானால் நீ ஒரு ஸ்திரீக்குரிய லக்ஷணத்தை யேற்கும் இறந்த சரீரத்தை மணக்க விரும்புகிறாயா?

ஞான:—ஸ்வாமீ! என்ன கேள்வியது? இறந்த பெண்ணைப் பித்தனும் விரும்புவானு?

துறவி:—அப்படியானல் சரீரத்திற்கு வேருய் "பெண்" என்னும் பெயரை ஏற்கும் பொருள் யாது?

ஞான:—(யோசிக்கின்ருன்; ஒன்றுந்தோன்ருதவனுய் குணசீலன் முகம் பார்க்கின்ருன்; குணசீலனும் பிரமிக்கின்ருன்).

துறவி:—அப்பா ஞானப்ரகாசா! என்ன சொல்லப்போகின்ருய்?

ஞான:—ஸ்வாமீ! எனக்கு ஒன்றுந் தோன்றவில்லை. தாங்களே தயைசெய்து சொல்லவேண்டும்.

துறவி:—ஆனல் கவனமாய்க் கேளுங்கள்-ஜனங்கள் சாதாரணமாய்க் கூறும் "பெண்" அல்லது "ஸ்திரீ" என்னும் பெயருக்குப் பொருளே யில்லை. எந்தச் சரீரத்தைப் பார்த்துப் பெண்ணென்று சொல்லுகிருர்களோ அந்தச் "சரீர" மென்கிற பெயருக்கே பொருளில்லை. கைகள், கால்கள், உடல் தலை முதலிய அவயவங்களே யன்றிச் "சரீர" மென்னும் பெயரை யேற்கும் பொருள் யாதாயினு மிருக்கின்கின்றதா? யோசித்துப் பார். இங்ஙனமே அவ்வவயவங்களுக்கும் பொருளில்லை. கவனித்து வருகின்றீர்களா?

ஞான-குண:—கவனித்து வருகின்ருேம். ஸ்வாமீ!

துறவி:—"பெண்" என்பதற்குப் பொருள் இன்னதென்று ஏற்படாமையால், அதை யடைவதெப்படி? தனக்கெனப் பொருளில்லாத ஒன்றை யடைய இச்சையுண்டாகுமா அறிவுள்ளவனுக்கு?

ஞான:—உண்டாகாது. ஆனுலும் "பெண்களை யடைந்து இன்புறுகிருேம்" என்னும் உலக வசனத்திற்குப் பொருள் என்ன?

துறவி:—இருளைப் பார்த்து வெளிச்சமென்று சொல்லுபவர் வசனத்திற்குப் பொருள் யாது?

ஞான:—அது பிதற்றல். அதற்கென்ன பொருளுரைப்பது?

துறவி:—அதுதானு பிதற்றல். ஸ்திரீகளின் வாயினூறும் துர்நாற்றமுடைய எச்சிலை அமுதமென்பது பிதற்றலல்லவா?

" முள்ளுங் கல்லும் முயன்று நடக்கும்
உள்ளங்காலைப் பஞ்சென வுரைப்பதும்
வெள்ளெலும்பாலே மேவிய கணைக்கால்
துள்ளும் வராலெனச் சொல்லித் துதிப்பதும்
தசையுமெலும்புந் தக்கபுன் குரம்பையை
இசையுங் கதலித் தண்டென வியம்பலும்
நெடுமுடல்தாங்கி நின்றிடுமிடையைத்
துடிபிடியென்று சொல்லித் துதிப்பதும்
மலமும் ஜலமும் வழும்புந்திறையும்
அலையும் வயிற்றை யாலிலை யென்பதும் " பிதற்றலல்லவா,
இது மாத்திரமா !

" அங்கையைப் பார்த்து காந்தளென் றுரைப்பதும்
வேர்வையு மழுக்கும் மேவிய கழுத்தை
துப்புமுருக்கின் றாய்மலரென்பதும்
அன்னமுங்கறியும் அசைவிட்டிறக்கும்
முன்னியபல்லை முத்தென மொழிதலும்
நீருஞ்சளியு நின்றுநின் றொழுகும்
கூரியமூக்கைக் குமிழெனக் கூறலும்
தண்ணீர்பீளை தவிரா தொழுகும்
கண்ணைப்பார்த்துக் கழுநீரெனலும்
உள்ளுங்குறும்பி யொழுகுங்காதை
வள்ளைத் தண்டின் வளமென வாழ்த்தலும் " பிதற்றலாகா
மல் மற்றென்னையாம்? துன்பரூபமாகிய மாதரிடத்தில் இன்
பம் உண்டென்று கூறும் உலக வசனத்திற்கு யாது பொ
ருள் ! அறிவின்மையே பொருளாம். நெருப்பைத் தொட்
டாற் சுடும். பெண்ணை நினைத்தாற் சுடுமே.

ஞான:—(விவேகமுடையவனாய்) என் அறியாமையை நீக்க வந்த
அருள்வடிவே ! இப்பொழுது என் மனம் முற்றும் மாறி
விட்டது தங்களுபதேசத்தால்; ஆனால் ஒருசந்தேகம் 'பெண்'
ணென்னும் பதத்திற்குப் பொருளில்லையென்று தாங்கள்
உபதேசித்தீர். " உலகம் " என்னும் பதத்திற்கு யாது
பொருளென அறியவிரும்புகிறேன். தயைபுரிந்து உபதே
சித்தருளவேண்டும்.

துறவி:—ஞானப்ரகாசா! நன்கு வினவினாய் உலகமென்னும் பதமும் பெண்ணென்னும் பதத்தைப்போலவே தனக்கெனப் பொருளில்லாததேயாம்; ஆராய்ந்துழி உலகத்திலெவையும் தமக்கெனப் பொருளுடையன வல்லவென்றேற்படும். பொருள் ஒன்றேயுளது. அதுவே உண்மைப் பொருளாகும். மற்றயாவும் நசிக்கக்கூடியனவேயாம். நசிக்கக்கூடியனவற்றால் வருவனவெல்லாந் துன்பமேயாம்.

ஞான:—(அடியற்றமரம்போல் கீழேவிழுந்து நமஸ்கரிக்கின்றான்) குருமூர்த்தமே! எனது உடலும் உயிரும் உமது பதாம்புயங்களுக்கு அர்ப்பணஞ் செய்கின்றேன். எது பொருளோ அதைக்காட்டவேண்டும். எது இன்பமோ அதை உபதேசிக்கவேண்டும்.

துறவி:—(ஞானப்ரகாசனை யெழுப்பித் தலைமேல் தன்கையமர்த்தி) அப்பா ஞானப்ரகாசா நீயே பொருள். நீயே இன்பம். (காதில் ஏதோ உபதேசிக்கின்றார்.)

(திரைவிழுகின்றது.)

N. சுப்ரமணிய அய்யர், சென்னை.

நீதிசாரம்.

உபகாரம்.

தெய்வலோகத்தில் ஸகல ஸௌகரியமு முளதென்பதனால் அவ்விடத்தில் இரப்போருங் கொடுப்போருமில்லை; அதைப்பற்றி அவ்வுலகத்தில் உபகாரமென்பதுமில்லை. இவ்வுலகத்தில் இரப்போருங் கொடுப்போரு முண்டா யிருக்கின்றனர்; அதனால், உபகாரஞ் செய்வதற் கிடமுண்டென்றும், உபகாரத்தைப்பார்க்கிலும் சிறந்த செல்வம் வேறொன்றுமில்லை யென்றும், சொல்லப்படுகின்றமையின், தெய்வலோகத்தைப் பார்க்கிலும் இவ்வுலகமே சிறந்ததென்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

நல்லோர்கள் ப்ரதியுபகாரத்தை விரும்பாமலே உபகாரஞ் செய்வார்களென்பதற்கு நிதர்ஸன மென்னவெனின், உலகத்

னாலே ஒருதவியும் பெறாத மேகங்கள் கடல்நீரைத் தற்செயலா கக் கொண்டுவந்து பெய்து உயிர்களை ரக்ஷிப்பதே யாம்.

உலகநடையை அனுஸரித்துப் பலருக்கு முபகாரஞ் செய்ப வன் இறந்தாலும் பூமியினிடத்து உயிருடன் வாழ்ந்திருப்பா னென்றும், அவ்வித உபகாரத்தைச் செய்யாதவன் எத்தனை காலம் உயிருடனிருந்தாலும் செத்தபிணத்தோ டொப்பாவனென் றும் சொல்லியதற்குப் பொருளென்னவெனில், முன்னோர்களி னது நீதிநூலின் பொருளை யுணர்ந்து அவ்வழிபாட்டுக்கு மாறு பாடில்லாமல் உபகாரத்தைச்செய்து நடப்பவன் அறிவுடையவ னென்றும் மனித ஜன்மமெடுத்தும் உயிரிற்குரிய அறிவும் அதற் குத் தக்க செய்கையு மில்லாவிடின் அவன் அறிவிலானென்றும் ஆதலால் உயிரிலா னென்றும் குறிப்பித்திருப்பதே யாம்.

உபகாரிகளிடத்துண்டாகிய செல்வம் பலருக்கு முபயோக மாக விருக்குமென்பதற்கு த்ருஷ்டாந்த மென்னவெனில், ஊருக் குள்ளிருக்கும் குளத்துநீர் பலருக்கும் உதவியாக விருப்பது போலவும், அவ்வூர் மத்தியிலிருக்கும் மாமரம் தனக்குள்ள இலை காய் கனி முதலியவற்றைப் பிறர்க்குத் தருவதுபோலவுமாம்.

உதவிசெய்வதே நலமென் றுணர்ந்திருக்கும் புத்திமான் தனக்குத் தரித்ரம் வந்த காலத்திலும் அவ்வுதவி செய்யும் நெறி யை மறந்து தளரவிடமாட்டான்; ஆனால், உபகாரஞ் செய்வதற் கிடமில்லாத விஷயத்தில் தான் ஜன்மமெடுத்தது நிஷ்பலமென்று வ்யஸனப்படுவான்.

உபகாரத்தின் பொருட்டுத் தன்னைப் பிறரிடத்து விற்பது ...ாத கார்யமானாலும், அது புகழை யுண்டாக்குகின்றபடியால் கூவ்வாறு விலைப்படுவதினாலேயுங் குற்றமில்லை யென்றுபெரியோ ...ரைத்திருக்கிறார்க ளென்பதற்கு அரிச்சந்திரனுடைய சரித் ரமே நிதர்ஸனமா யிருக்கின்றது.

கீர்த்திபெற்று வாழ்வதற்குக் கல்வி யாண்மை முதலாகிய காரணங்கள் பலவுண்டா யிருந்தாலும் அவைகளைப் பார்க்கிலும் உபகாரத்தால் வருவதே சிறந்த புகழென்றும், அப்புகழ் நெடுங் காலம் நிலைபெற்றிருக்கு மென்றுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

உலகத்தில் எப்பொழுதும் அழிவில்லாமல் புகழுடம்பினால் நிலைபெற்றிருப்பதற்கு உபகாரமே முக்ய காரணமா யிருக்கின்ற

தாதலால், மனிதஸ்வரூபத்தைப்பெற்ற யாவரும் உபகாரஞ்செய் வதில் மனத்தளர்ச்சி செய்யலாகாது.

உபகாரியாகிய குணவானனவன் இகத்திலும் பரத்திலும் ஏககாலத்தில் வாசஞ் செய்வா னென்பதற்குப் பொருளென்ன வெனில், அவன் தான்செய்த தர்மத்தின் பயனுல் ஸ்வர்க்கா நுபவம் பெற்று மகிழ்ந்திருக்குங் காலத்தில் அவனது கீர்த்தி பூலோகத்திலும் நிலைபெற்றிருக்கு மென்பதுதான்.

பூமியினிடத்தி லெடுக்கப்படும் ஜன்மங்களில் மனித ஜன்மம் சிறந்தது. அந்த ஜன்ம மெடுத்தபின் உபகாரியென்று பெய ரெடுப்பது அதிலுஞ் சிறந்தது. அப்படிக்கில்லாத ஜன்மம் ம்ருக ஜன்மத்திலுந் தாழ்வானது ; ஏனெனில், மிருகமும் வளர்ப்பவர் களுக்கு உதவிசெய்வதனுலேதான்.

ஆதலால், ஒப்புரவறிந்து உபகாரத்தைச்செய்து புகழடை தல்வேண்டும்.

ஈகை.

தமக்குள்ள செல்வத்திற்குத் தக்கபடி இரப்போருக் கில்லை யென்று சொல்லாமல் கொடுப்பதையே ஆபரணமாகக் கொண் டவரிடத்து அச்செல்வம் பெருக்கமுற்றிருக்கும்.

ஒருவன் ஸன்மார்க்கத்தில் ப்ரயாஸப்பட்டு ஸம்பாதித்த த்ரவ்யத்தி லெவ்வளவாகிலும் இரப்பவர்களின் குறிப்பறிந்து கொடுத்துத் தானும் சுகத்தை யநுபவித்திருப்பது அவனுக்கு ஸஃபலஜீவனமாம். அப்படியல்லாமல் த்ரவ்யத்தைத் தேக்கு தானுமனுபவியாமல் எளியவர்க்குங் கொடாமல் புதைத்துவைத் துக் காப்பாற்றுவதினுல் அவனுக்குப் பயனில்லையாயினும், 'வைத் காத்த பூதம்' என்றுலக மிகழும் பயன்மாத்ர முண்டாயிருக் லாம்.

அதிதி முதலியோர் தங்கள் வறுமையா லிரந்து கேட்கி னும் உபகாரஞ் செய்யாதவனுடைய த்ரவ்யம் எவ்வளவு திர ளாக விருந்தாலும் பயனில்லாமற் கெடும். உபகாரத்திற் செலவு செய்தால் அது வ்ருத்தியாகிறது மல்லாமல் கீர்த்தியையு முண் டாக்கும்.

கிடைத்த பொருளில் நாலிலொரு பாகம் தர்மகைங்கர்யத்தில் செலவுசெய்ய வேண்டுமென்று முன்னோர்கள் சொல்லியிருக்கின்றமையின், தனக்குண்டாகிய குறைவை நினையாமல் பிறருக்குக் கொடுப்பதே சிறந்த கொடையாம்.

செல்வத்தையுடைய ஒருவனிடத்தில் ஒரு தரித்திரன் வந்தடுத்துத் தனதில்லாமையைச் சொல்லி இரந்து கேட்பானாயின் அவனது துயரத்தை நீக்காமல் தன்னைப்போலொத்த பாக்யவான்களுக்குக் கொடுத்துத் தானுமுண்டு களித்திருப்பவனுடைய செல்வம் அரிய தவஞ்செய்து பெற்றதாக விருந்தாலும் இரப்போருக் குதவாமையால் நிலையில்லாம லழிந்துவிடும் ஆதலால் தாத்ருத்வமென்னுங் கொடையே உத்தம குணமாம்.

த்ரவ்யமின்மையால் ஒருவன் புல்லமுது படியைக்கொண்டு காலங் கழிப்பவனாக விருந்தாலும், தானுண்ணும்போது வந்த அதிதிக்குத் தானுண்ணும் ஸாதத்தில் கிஞ்சிற்று பாகித்துக் கொடுத்துண்ண வேண்டும். அப்படிக் கொடாம லுண்போனைப் பிற்காலத்தில், 'இட்டுண்ணாத பாவி' யென்று உலகம் பழிக்கும்.

தனக்குந் தன் சுற்றத்தாருக்கு முதவுமென் றெண்ணித் தனக்குள்ள த்ரவ்யத்தைப் பிறருக் கீயாமல் பூமியினிடத்துப்பத்ரப்படுத்திவைக்கும் புல்லறிவாளர்களின் விவேகத்தின் தன்மையைக் கண்டு பூமிதேவி நகைசெய்வாளென்று சொல்லவேண்டியதே யில்லை. ஏனெனில் பூமியினிடத்து வைத்த பொருளை அநுபவியாமல் இறந்தவர்க ளெத்தனைபெயர் என்று சொல்லக் கூடும்?

தானுண்டதும் ஒருவருக்குக் கொடுத்தது மாத்ரமே தன் பொருளென்றும், உபகாரத்திற் கொடுத்த அப்பொருள் மறுமைக்குத் துணையாமென்றும், அப்படி உபகாரஞ் செய்யாமல் காப்பாற்றிவைத்த பொருள் முடிவில் தனக்குதவாமற் போகுமென்றும் முன்னோர்கள் சொல்லி யிருக்கின்றார்கள்.

நூற்றிலொருவன் சூரனென்றும், ஆயிரத்தி லொருவன் பண்டிதனென்றும், லக்ஷத்தி லொருவன் சபையில் ப்ரஸங்கிக்கத் தக்க வாக்குடையவனென்றும். தாதாவானவன் உண்டோ இல்லையோவென்றும், சொல்லப்பட்டிருப்பதன் பொருளென்ன

வெனில், தாத்ருத்வமே எல்லாவற்றிலும் சிறந்த குணமென்று அறிவுறுத்தற் பொருட்டாம்.

பேரிகையின் த்வனி யோஜனை தூரத்திலும், மேகத்தின் கர்ஜிப்பு பன்னிரண்டு யோஜனை தூரத்திலும், தாதாவானவனுடைய கீர்த்தி எவ்விடத்துங் கேட்குமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

தாத்ருத்வம், இன்சொலுரைத்தல், மநோதைர்யம், பகுத்தறியும் அறிவு ஆகிய இக்குணங்கள் அவரவர்களுக்கு ஸ்வபாவமாக வுண்டாக வேண்டுமே யல்லாமல் ஒருவராலே கற்பிக்கப்பட்ட குணங்களல்லவென்று சிறப்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இறந்துபோக வேண்டியநாள் இன்னந் தூரமாக விருக்கிறதென்றும், ஆதலால் தர்மத்தைப் பின்னாலே செய்வோமென்று ஆலஸ்யமாகவிராமல் உடனே தர்மத்தைச் செய்தல்வேண்டும்; ஏனெனில், நமது ஆயுளும் பொருளும் நாளைக்கிருப்பது நிஜமல்ல.

பலருக்கு முபகாரம் செய்பவர்களுடைய செல்வம் படுமுதலாய் முளைத்துக் காய்த்துப் பலனையளிக்கும் பனைமரத்தைப் போல விளங்கி யிருக்கும். உபகாரஞ் செய்யாதவர்களுடைய செல்வம் எவ்வளவு மிகுதியாக விருந்தாலும் சுடுகாட்டுக்குள் வாழும் ஆண்பனையைப்போ லிருக்குமே யல்லது வேறு ப்ரயோஜனத்தைக் கொடாது.

கீர்த்திபெற வேண்டுமென்றாலும், மறுமைக்குத் துணையாக விருக்குமென்றாலும், கேட்போர்களுடைய முகத்திற் கஞ்சியானாலும், நல்வழில் ஸம்பாதித்த பொருளைக் கூடியமட்டிலும் உபகாரமாகச் செலவுசெய்கிறவர்கள் நல்லோர்களாலே கீர்த்திபெற்று வாழ்வார்கள்.

ஆதலால், யாவரும் உபகாரமுதலிய ஸத்கர்மங்களிற் செலுத்தப்படுந் தாத்ருத்வமென்னுஞ் சிறந்த குணத்தைக் கைக்கொண்டு கீர்த்தியடையதல் வேண்டும்.

ஜலம்.

கிணறுகளை வெட்டுகையில் கவனிக்கவேண்டிய விஷயங்கள்.

(1) ஒரு பூமியில் எந்தப்பக்கந்தாழ்ந்து பள்ளமாயிருக்கிறதோ அந்த இடத்தில் கிணற்றை வெட்டினால் தண்ணீர் சமீபத்தில் அகப்படும். (2) எந்த இடத்தில் புல் பூண்டு முதலான செடிகள் முளைத்திருக்கின்றனவோ அந்தஇடத்திலும்தண்ணீர் சமீபத்தில் காணப்படும். (3) உலர்ந்த மணலுள்ள சம பூமியில் எந்த இடத்தில் உதயத்தில் மூடுபனி (mist) உண்டாயிருக்கின்றதோ அல்லது பல வகைப் பூச்சிக்களின் கூட்டங்கள் காணப்படுகின்றனவோ அந்த இடத்தில் வெட்டினால் தண்ணீர் சமீபத்தில் காணப்படும். (4) கடலுக்குச் சமீபத்தில் சாதாரணமாய்த் தண்ணீர் அகப்படும். பெரும்பாலும் அத்தண்ணீர் நல்லதாயுமிருக்கும். கடலுக்குச் சமீபத்தில் மேடான இடங்களிருந்தால் அவைகளிலிருந்து ஊறிவருகிற நல்ல தண்ணீர் கடல் ஓரத்தில் ஊறுகிற உப்புத்தண்ணீரின் குணத்தை மாற்றிவிடும். சிலவேளைகளில் கடலுக்குச் சமீபத்தில் வெட்டுகிற கிணறுகளில் உப்புத் தண்ணீரே காணப்படும். அப்படியானால் கடலுக்குத் தூரமாக வெட்டிக்கொண்டு போகப்போக சற்றுதூரத்திற்குள் நல்ல தண்ணீர் அகப்படும். (5) மலைகள் குன்றுகள் உள்ள இடங்களில் தண்ணீர் மிகுதியாய் அகப்படும். மலைகளின்மேல் விழும் தண்ணீர் அவ்விடங்களிலேயே சேர்ந்து தங்கியிருந்து பின்பு நாளடைவில் அடிவாரங்களுக்கு ஊறிப்போகும். ஆகையால் கிணறுகளை வெட்டவேண்டுமானால் அவைகளை மலைச்சார்ப்புகளில் வெட்டாமல் தாழ்ந்திருக்கிற அடிவாரங்களிலேயே வெட்டவேண்டும். (6) ஒரு நீரோட்டமிருக்குமானால் அதற்குச் சமீபமாய்க் கிணற்றை வெட்டினால் தண்ணீர் அதிகமாய் அகப்படும். இரண்டு நீரோட்டங்கள் சந்திக்கிற இடத்தில் கிணற்றை வெட்டினால் தண்ணீர் மிகவும் ஏராளமாய்க் கிடைக்கும்.

சாப்பிடத்தக்க நல்ல தண்ணீரின் இலட்சணங்கள்.

நல்ல தண்ணீர் கண்ணாடியைப்போல தெளிவுள்ளதாயும் யாதொரு நிறமும் வாசனையும் ருசியுமற்றதாகவு மிருக்கவேண்டும்.

அதை வைத்திருக்கும் பாத்திரத்தில் யாதொரு மண்டியும் படியக்கூடாது. அதில் பருப்பும் காய்கறிகளும் நன்றாயும் லகுவாயுத் வெந்துபோகவேணடும்

நல்ல தண்ணீர் கிடையாத விஷயத்தில் சமுத்திரத் தண்ணீரையாவது அல்லது கிடைக்கக்கூடிய எந்தத் தண்ணீரையாவது மேற்பக்கத்தில் ஒரு சிறு துவாரஞ் செய்த ஒரு பெரிய பானையில் வார்த்து பானையின் வாயை நன்றாய் மூடிய பின்பு தண்ணீரைக் கொதிக்கவைத்தால் அதனு லுண்டாகிற நீராவியைப் பானையின்மேற் பக்கத்திலுள்ள துவாரத்தில் வைத்திருக்கிற ஒரு குழல்வழியாய் சாராயத்தை வடிக்கிறதுபோல வேறொரு பாத்திரத்திற் போய்க் குளிரும்படிச்செய்தால் ஏறக்குறைய எல்லா அசுத்தங்களும் பானைக்குள் நின்றுபோக ஆவியாகப் போய்ச்சேர்ந்த தண்ணீர் கூடியமட்டும் சுத்தமாயிருக்கும். நீராவியினுலுண்டான தண்ணீரில் ஆகாயமும் கரி அமிலவாய்வும் இல்லாததினுல் அது ருசிக்கு மதுரமாயிராது. ஆனல் அத்தண்ணீரின்பேரில் ஆகாயம் தாராளமாய்ப் படும்படி செய்தால் அதற்கு ருசி மறுபடியுமுண்டாகும்.

அசுத்தத்தண்ணீர்களினுல் உண்டாகும் வியாதிகள்.

நெருங்கி வாசஞ்செய்யும் ஜனங்களாலுண்டாகும் பல அசுத்தங்கள் போய்ச் சேருகிற குளங்கள் ஆறுகள் கிணறுகளிலிருந்து தண்ணீர் எடுத்துக்குடிக்கிற ஜனங்களுக்கு பல வியாதிகள் உண்டாம். இங்கிலாந்து தேசத்தில் ஒரு ஊரிலுள்ள அசுத்தத் தண்ணீர்கள் சிறிது சிறிதாகப் போய்ச் சேர்ந்துகொண்டிருந்த ஒரு குளத்தின் தண்ணீரை அப்பட்டணத்திலுள்ள கைதிகள் எடுத்து ஒருநாள் மாத்திரம் குடித்தார்கள். அவர்கள் அதைக் குடித்த 24-மணிநேரத்திற்குள்ளாக ஏறக்குறைய அவர்களெல்லாருக்கும் வயிற்றுக் கழிச்சல் உண்டாயிற்று. இப்படிப்பட்ட அசுத்தத் தண்ணீர்களைக் குடிக்கிறதினுல் சில வேளைகளில் கொடிய விஷ ஜன்னி சுரங்களுமுண்டாம்.

ஜன நெருக்கமான பட்டணங்களுக்குள்ளிருக்கிற கிணறு, குளம் முதலானவை சாக்கடை கக்கூசு முதலான அசுத்த இடங்களுக்குச் சமீபத்திலிருக்கிறபடியால் அவைகளுக்குள் அசுத்தத்

தண்ணீர்கள் ஊறிப்போய் விழுகிறதற்கு இடமுண்டாகும். இவ்விதமாக அசுத்தங்கள் கலந்த தண்ணீரை எடுத்துக் குடித்துச் சமையல் முதலான வேலைகளுக்கு உபயோகித்தால் அநேக வியாதிகள் உண்டாம். இவ்வகையாகவே மற்ற இடங்களிலில்லாத பல வகையான அசுத்த வியாதிகள் பெரிய பட்டணங்களில் காணப்படுகின்றன. விஷபேதி யுண்டாவதற்கான பிரதான காரணங்களில் ஒன்று அசுத்தத் தண்ணீர்தான். இங்கிலாந்து தேசத்திலுள்ள ஒரு பெரிய பட்டணத்தில் 1854-ம் வருஷம் விஷபேதி யுண்டாகி ஒரு வாரத்திற்குள் 500 - பேரைக்கொன்று விட்டது. ஒரு டாக்டர் அவ்வூர் ஜனங்கள் சாப்பிட்டுவந்த தண்ணீரைப் பரீக்ஷித்துப் பார்த்ததில் ஜனங்களாலும் சாக்கடைகளாலும் உண்டாகிற பலவகையான அசுத்தங்களை அதில் கண்டுபிடித்தார். ஆயினும் அந்தத் தண்ணீர் பார்வைக்குச் சற்று நன்றாயிருந்ததனால் அவ்வூருக்கு மூன்று மைல் தூரத்திலுள்ள ஒரு கிராமத்தில் வர்சஞ்செய்த ஒரு பெருமாட்டி தினந்தோறும் குடிக்கிறதற்கு அந்தத்தண்ணீரை வரவழைத்துக் கொண்டிருந்தாள். அதனால் அவளுக்கும் அந்தத் தண்ணீரைக் குடித்த அவள் வீட்டிலுள்ளோருக்கும் விஷபேதியுண்டாயிற்று. ஆனால் அவளிருந்த அக்கிராமத்திலுள்ள ஜனங்களில் வேறொருவருக்காவது அந்தக்காலத்தில் விஷபேதி யுண்டானதாகக் காணப்படவில்லை.

ஒரு வகைச் சுண்ணாம்புக் கற்றரையிலுள்ள தண்ணீரைச் சாப்பிட்டு வருவதினால் குடலைப்பற்றின வியாதிகள் உண்டாம்; பசி கெட்டுப்போகும்; சிலவேளைகளில் வயற்றோட்டஞ், சீதபேதி முதலான நோய்களுண்டாம்.

இத்தேசத்து ஜனங்களுக்குள் அறிவீனமானவர்கள் குளம் கிணறு முதலானவைகளிலுள்ள குடிக்கத்தக்க தண்ணீரில் இறங்கி ஸ்நானம் பண்ணுகிறதினாலும் அழுக்கு வஸ்திரங்களைத் தோய்க்கிறதினாலும் ஆடுமாடுகளைக் குளிப்பாட்டுகிறதினாலும் மரங்கள் முதலானவைகளைப் போட்டு அழுகவைக்கிறதினாலும் தண்ணீரை மிகவும் அசுத்தப்படுத்திப் பின்னும் அதையே சாப்பிட்டும் வருகிறார்கள். இப்படிச்செய்கிறதினால் தங்களுக்குப் பல வகை வியாதிகளை வருவித்துக்கொள்ளுகிறதை அவர்கள் அறியவில்லை. சிலவேளைகளில் இப்படிப்பட்ட அசுத்தத் தண்ணீர்களில் பலவகையான பூச்சிகள் உற்பத்தியாகி இருக்கும். இப்பூச்

சிக ளெவையென்றல், மனிதர்களுடைய குடல்களில் வாசம் பண்ணும் நாக்குப்பூச்சி முதலிய பூச்சிகளும், கால்களில் புறப் படுகிற நரம்புச் சிலந்திப் பூச்சியும், பின்னும் இவைபோன்ற வேறு சிலபூச்சிகளுமாம். நமது கண்களுக்குத் தென்படாத இச்செந்துக்களின் முட்டைகளுங் குஞ்சுகளும் நாம் உட்கொள் ளும் அசுத்தத் தண்ணீர்களின் வழியாய் நமது தேகத்திற்குள் சென்று பெரிய பூச்சுசிளாகி வளரும். நரம்புச் சிலந்திப் பூச்சி யின் சிறு குஞ்சுகள் நாம் குடிக்கிற அசுத்தத் தண்ணீர்களின் வழியாய் நமது தேகத்திற்குள் பிரவேசிக்கிறதுந் தவிர நம் முடைய கை கால் முதலான வைகளின்பேரில் படுகிற அசுத்தத் தண்ணீர்களின் வழியாகவும் நாம் ஸ்நானம் பண்ணும் அசுத்தத் தண்ணீரின் வழியாகவும் நமது தோலுக்குள் பிரவேசித்துப் பின்பு நரம்பு போன்ற நீளப் பூச்சிகளாகிக் கடைசியில் கைகால் களிலுண்டாகிற நரம்புச்சிலந்திகளின் வழியாக வெளியே புறப் படும். நரம்புச்சிலந்தியில் காணப்படுகிற நரம்பு மெய்யான நரம் பல்ல, அது ஒரு பூச்சியே.

பக்தி.

8. ப்ரதியோபாஸனையும், ப்ரதீகோபாஸனையும்.

* ப்ரதீகங்களையும், ப்ரதிமைகளையும் வழிபடுமுறையேஇங்கு விளக்கப் புகுந்தது. ப்ரதீகத்தின் வாயிலாகக் கடவுளை வழிபடு தல் எவ்வாறு? "அப்ரமணி; ப்ரஹ்மத்ருஷ்ட்யானு ஸந்தானம்" = "கடவுள் நோக்கத்தோடு கூடிக் கடவுளல்லாததினு மன்புடன் மனதைச் செலுத்துவது" தான் ப்ரதீகோபாஸன மெனப்படும். பகவான் ஸ்ரீராமானுஜா சார்யர் கூறுவதாவது:—"மனதைக் கடவுளாகக் கருதி வழிபடு. இது உட்பொருளான (ஆந்தரமான) வழிபாடு; ஆகாசம் கட வுளேயாகும்; இது வெளிப்படையான பொருள்" மனம் ஆந்தர மான ப்ரதீகம்; ஆகாசம் வெளிப்படையான ப்ரதீகம்; இவ் விரண்டையுங் கடவுளது ப்ரதிநிதியாய்க் கருதி வழிபட (உபா

* ப்ரதிமை—விக்ரஹம், ப்ரதீகம்—விராட் புருஷனது அவயவங்கள்.

ஷிக்க அல்லது பூஜித்துவர) வேண்டும். "ப்ரதீகம்" என்ற பதத்திற்கு உள்நோக்கிச் செல்லுதல் என்று பொருள். அதனால் ப்ரதீகோபாஸனை" என்றது, கடவுளுக்குப் பதிலா யிருப்பதும், கடவுளிடத்து மிக மிக நெருங்கிக்கொண்டு வருவதுமாயுள்ள ஒரு பொருளை வணங்குதல் என்று பொருள்படும். ச்ருதிகளிற் கூறப்படுகின்ற ப்ரதீகங்களைத் தவிர புராணங்களிலும், தந்த்ர (மந்த்ர) சாஸ்த்ரங்களிலும், வேறுபல ப்ரதீகங்களைப்பற்றிச் சொல்லி வருவதைக் காண்கின்றோம். புராண, தந்த்ர நூற்களிற் கூறப்படுகின்ற ப்ரதீகோபாஸனைகளின் கூட்டத்திற் பலவித மான பித்ரு பூஜைகளும், (இதர) தேவபூஜைகளும் உட்படுத்தப் பட்டிருக்கின்றன.

கடவுளைப் போற்றி வழிபடுவதற்குமட்டும் "பக்தி" அல்லது "பேரன்பு" என்று கூறப்படுமேயன்றி, † தேவர், பித்ருக்கள் முதலியவர்களை வணங்குவதற் கெல்லாம் "பக்தி" யென்று சொல்வது கூடாது.

தேவதைகள் ஒவ்வொருவர்க்குத் தனித்தனியான பூஜா விதிகளெல்லாம் (வேதத்தின்) கர்மகாண்டத்தில் அடங்கியிருக்

---

† "த்ரைகுண்ய விஷயாவேதா நிஸ்த்ரைகுண்யோபவார்ஜுந
நிர்த்வர்ந்த்வோ நித்யஸதோ நிர்யோகக்ஷேம ஆத்மவான்"

'ஓ! அர்ஜுனு வேதங்கள் ஸத்வாதிகுக் குணங்களை விஷயமாக வுடையன, (என்றால் காம்யகர்மிகளுக்காக ஏற்பட்டன) நீ ஆசையற்றவனுகவும் த்வந்த்வங்களற்றவனுகவும் நித்யஸத்வ நிலையுடையவனுகவும், யோக க்ஷேமங்களற்றவனுகவும், ஊக்கமுள்ளவனுகவுமாகக் கடவாய்" என்பதாம்.

"யாந்திதேவ வ்ருதாதேவான் பித்ரூன்யாந்தி பித்ருங்குதா:
பூதாநியாந்தி பூதேஜ்யா யாந்திமத்யா ஜினோபிமாம்.',

(கீதை அத்-9, ச்லோ-25)

"தேவதைகளை யுத்தேசித்து வ்ரதங்களைச் செய்பவர் தேவதைகளையும், பித்ருக்களை யுத்தேசித்துச் செய்பவர் பித்ருக்களையும், பூதங்களை யுத்தேசித்துச் செய்பவர் பூதங்களையும், அடைகின்றார்கள். (அஃதாவது அந்தந்த லோகத்தையடைகின்றார்கள்.) அழிவற்ற பரமாத்மஸ்வரூபனுகிய என்னிடத்தும் பேரன்பு செலுத்தினுல் என்னையே யடைகின்றார்கள். தேவர், பித்ரு முதலானவர்களைப் பூஜிப்பவர் அழிவுள்ள நிலைமையையும், பரம்பொருளான முழுமுதற் கடவுளைப்போற்றுபவர் அழிவற்ற மேலான நிலைமையையு மெய்துவர் என்பதாம்.

கின்றன. அந்த முறைகளைப் பின்பற்றித் தேவதைகளைப் போற்று கின்றவர்களுக்கு ஸ்வர்க்கலோக-போக-ஸம்பந்தமான சில இன்பங்களோ வேறுபல இழிவான வல்லமைகளோ கிடைக்கின்றன. இவை (தேவபித்ருபூஜை) களொன்றும் "பக்தி" யையுண்டாக்கவோ, பேரின்ப (மோக்ஷ) வீட்டை யளிக்கவோ செய்வதில்லை.

இங்கு ஒரு விஷயம் மனதிலிருத்தி நினைப்பில்வைத்துக் கொள்ள வேண்டியதாகும். சில இடங்களில் "வேதாந்தத்தி (மறைமுடிவி) னால் அறியத்தக்கதாயும், நிர்க்குணமாயும், மிக மேலானதாயு மிருக்கின்ற முழுமுதற்கடவுளாகிய ஸாக்ஷாத் ப்ரஹ்மத்தையே ப்ரதீகோபாஸனைக்கு இழுத்துக்கொண்டு வந்து முடிவில் ப்ரதீகமே ஸாக்ஷாத் ஆத்மா (உள்ளே யொளிர்பவன்) அந்தர்யாமி" என்று வழிபடுபவர் மயங்கநேரிடுகின்றது. ப்ரதீகமானது ஒருபொழுதும் ஆத்மாவாகாது, அது கடவுளை யறிந்து போற்றுவதற்கு ஓர் அறிகுறியாக மட்டு முள்ளது, ஒரு உதவி மட்டுமாகும் என்று சொன்னால், ப்ரதீகத்தின் வாயிலாகக் கடவுள் போற்றி வழிபடப்படுகின்றாரெனில், அவ்வழிபாடானது ஐயமின்றி நன்மை பயப்பதாக விருக்கின்றதென்று பொருள் படும். பக்தி விஷயத்தில் தாழ்ந்தபடிகளிருக்கின்றவர்களுக் கெல்லாம் "ப்ரஹ்மநிஷ்டையைப் பெறும் (கடவுளை முழுவதும் நன்கு அறிந்துகொள்ளும்) வரையில் ப்ரதீகோபாஸனையானது இன்றியமையாததாகும்.

தேவதைகளுடையவோ, பிறமூர்த்திகளுடையவோ உபாஸனையானது அத்யாத்மிக வித்யையிலுட்பட்டதல்ல. அது சாஸ்த்ரமுறைப்படியுள்ள ஒரு செய்கை மாத்திரமாக முடிக்கின்றது.

தேவதைகளைப் பூஜிப்ப தெல்லாம் அததற்குரிய பயனை மட்டுமேயளிக்க வல்லது. எனினும் எந்தத் தேவதையை யாயினும், முழுமுதற்கடவுளா (ப்ரஹ்மமாக, அல்லது ஈஸ்வரனு) கக்கருதித் தொழுதுவரின் அது உயர்ந்த பத்தியாகவும், பேரின்ப (மோக்ஷ)த்தை யளிப்பதாகவுமாகி விடுகின்றது ச்ருதி, ஸ்ம்ருதிகளிற் பல இடங்களிலும், ஒரு தேவதையையோ, ஒரு மஹர்ஷியையோ தன்னியல்பினின்றும் உயர்ந்த நிலைக்குக் கொண்டு வந்து கடவுளுக்கு நிகராகக் கருதி வழிபடுகின்ற காரணம் மேற் கூறியவற்றால் நன்கு விளங்கும். அத்வைதி கூறுவதாவது:—

"ப்ரபஞ்சத்திலிருந்து பெயரையும், வடிவத்தையு மகற்றிவிட்டால் (பிறகு மிச்சமாயுள்ள) உலகுமுழுவதும் ஸச்சிதாநந்த மயமாகிய ப்ரஹ்மம் மட்டுமே யல்லவா?" எனவும், விசிஷ்டாத்வைதிகள் சொல்வதாவது ‡ 'எல்லாவுயிர்களிடத்திலு மந்தரியாமியாயிருப்பவர் முழுமுதற் கடவுளான ஸாக்ஷாத் ஈச்வரனே யன்றோ?" எனவும், ஸ்ரீமத் சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள் தமது ப்ரஹ்ம ஸூத்ர பாஷ்யத்தில் கூறுவதாவது:—"பலம் ஆதித்யாத்யுபாஸனே ஷுப்ரஹ்மைவ தாஸ்யதி—ஸர்வாத்ய க்ஷத்வாத்=ஸூர்யன் முதலிய தேவோபாஸனையா லுண்டாகின்ற பயனையும் ப்ரஹ்மமே யளிக்கின்றது—ப்ரஹ்மம் அனைவர்க்குந்தலைமை பெற்றதாதலால்" என்றும், "ஈத்ருசம் சாத்ரப்ரஹ்மண: உபாஸ்யத்வம், யத்ப்ரதீ கேஷு தத்ருஷ்ட்யாரோபணம் ப்ரதிமாதிஷு இவ்விஷ்ண்வாதினும்=விக்ரஹங்களில் விஷ்ணு முதலான தேவர்களைத் தோன்றச் செய்வது மேல் ப்ரதீகங்களில் ப்ரஹ்ம நோக்கத்தைச் செலுத்துகின்றது." இவ்வாறு தான் ப்ரஹ்மமானது வழிபடுவதாகின்றது.

ப்ரதீக உபாஸனையைப்பற்றி விவரமாய் வெளியிடப்பட்டிருக்கின்ற அபிப்பிராயங்களெல்லாம் ப்ரதிமோபாஸனைக்கும் பொருந்துவதுதான். அஃதியாதெனில் தேவர்களென்ற நோக்கத்தோடு ப்ரதிமைகள் உபாஸிக்கப்பட்டன வெனின், அதனுல் பக்தியோ, முக்தியோ ஒன்றுங்கிடைப்பதில்லை. ஆனுல் ஈச்வரன் என்ற நோக்கத்தோடு ப்ரதிமோபாஸனைசெய்பவர்க்குப் பக்தியும், முக்தியும் கிடைத்து விடுகிறது. உலகத்திலுள்ள ப்ரதான கொள்கையினரில், வேதாந்திகளுஞ், சில கிறிஸ்தவர்களும், புத்தருங்கூட விக்ரஹாராதனைத்தைக் கைக்கொண்டு நடத்திவரு

‡ "அஸ்திபாதி ப்ரியம்ரூபம் நாமசேத்யாம்ச பஞ்சகம்
ஆத்யத்ரயம் ப்ரஹ்மரூபம் ஜகத்ரூபம் ததோத்வயம்"

(த்ருக் த்ருச்யவிவேகம்.)

"முப்பொழுதும் உண்மையாயிருத்தல், விளங்கிக்கொண் டிருத்தல், களிப்புடனிருத்தல், பெயர், வடிவம் என ஐந்துபிரிவாம்; இதில் முதன்மூன்று நிலைமையும் கடவுளியல்பாம், பிற்கூறிய இரண்டும் உலகவடிவாம். முதல்மூன்றுங் காட்சியும், பின்னிரண்டுங் காணப்படு பொருளுமாம். முதன்மூன்று முண்மையாம். பின்னிரண்டும் பொய்த்தோற்றமா" மெனவுணர்க.

வதை நாம் காண்கின்றோம். முகம்மதியரும், கிறிஸ்தவரில் ஒரு பிரிவினரான, "ப்ரோடஸ்டாண்ட்" (Protestant) கொள்கையினரும்மட்டுமே இந்தக் (கடவுளேயும், மேலான நிலையையுமடைவதற்குத் துணைசெய்வதான இன்றியமையாத விக்ரஹாராதனமென்னும்) ஏற்பாட்டை ஏற்றுக்கொள்ளாதிருக்கின்றனர். ஆயினும் முகம்மதியர் அவரது பெரியோரை யடக்கஞ்செய்துள்ள மசூதிகளை விக்ரகங்கட்குப் பதிலாக வணங்குகின்றார்கள். "ப்ரோடஸ்டாண்ட்" கொள்கையினரும், (அவர்களையறியாமலே) தர்மாதர்மங்களைமட்டும் விவரிக்கின்ற நாஸ்திகர்களைப் பின்பற்றுகின்றார்கள். கிறிஸ்தவர் சிலரிடத்தும் முகம்மதியரிடத்துமுள்ள விக்ரஹாராதனமானது, கேவலம் ப்ரதிமை என்ற நோக்கத்துடனே, அல்லது ப்ரதீகம் என்ற நோக்கத்துடனே மட்டும் நடைபெறுகின்றதேயன்றி, அது நன்னோக்கத்துடன் நடைபெறுவதில்லை என்பதனுல் அவர்களிடத்துள்ள விக்ரஹாராதனமானது கடவுளை நேரே சென்றடைய முடியாததென்று பொருள்படும். அவற்றைச் சாஸ்த்ரமுறைப்படியுள்ள சில செய்கைகளாய் மட்டுமே எண்ணவேண்டிவருகின்றது. அதைத்தவிர (முற்கூறியவாறு) பக்திதோன்றுவதற்கோ, முக்தி கிட்டுவதற்கோ (அவை) பயன்படா. இவ்வாறுள்ள ப்ரதிமோபாஸனையில் கடவுளிடத்திருந்து வேறுபட்ட பிறபொருள்களைத்தான் நாடியும், போற்றி வணங்கியும் வரப்படுகின்றன. ஆதலாற் கடவுள் பொருட்டுச் செய்யப்படுகின்ற விக்ரஹாராதனம் (முதலியன) மட்டுந்தான் உண்மையான பூஜையெனத்தகும். அஃதாவது, அதனுல், பாபமோ துன்பமோ (ஒருபொழுதும்) உண்டாவதில்லை. அது சாஸ்த்ரோக்தமான (முறைப்படி) செய்கின்ற செய்கை மட்டுமாகவே முடிகின்றது. உபாஸிப்பவர்க்கு அதன்பயன் கட்டாயம் ஸித்தி(கிடை)த்தே தீரும்.

(வரும்)

விண்ணாற்று முடிச் செல்வனுர்.

மணிவாசகன்.

(முன்தொடர்ச்சி.)

குடிகளின் குறையை அறிவர். அறிந்து உடனே அக் குறையை நிவர்த்திசெய்வர். அதனால், அப்பாண்டிய நாட்டில் உள்ளகுடிகள் அனைவரும், தங்கள்குறையை அறிந்து நீக்கும்வாத வூரரை அப்போதே ஒருதெய்வம் என்று நினைத்து வந்தனர்.

வாதவூரர் ராஜ்ய கார்யங்களைக் கவனிக்கும் நேரம்போக மற்றைய நேரங்களில், பலவாய சமய நூல்களை ஆராய்வர். அவர் ஒவ்வொரு சமய நூலையும் ஆராய்ச்சி செய்யும்போது, அந்த அந்த நூலில் உள்ள குற்றங்களை உணர்ந்து, கடைசியாக மெய்ச் சமயமாகிய சுத்தாத்துவித சைவசமயத்தின் நூல்கள் பலவற்றை யும் கற்று அச்சமயமே உண்மைச்சமயம் என்பதையும், அச்சம யத்தின் தெய்வமாய் விளங்கும் ஸ்ரீ கண்டபரமசிவமே எவ்வுயிர் க்கும் உய்வையளிக்கும் பரதெய்வமாகும் என்பதையும் உள்ளவா றறிந்து அவ்வுண்மையினைத்தமக்கு அங்கை நெல்லிக்கனி என அளிக்கும் ஞானசாரியர் "எப்போது வருவார்; எப்போது வரு வார்" என்று அவர் வருகையை எதிர்பார்த்திருந்தனர்.

ஒரு நாள் அரிமர்த்தன பாண்டியன் தன் மணி ஆசனத்தில் வீற்றிருந்து வாதவூரருடன் சாஸ்திர ஆராய்ச்சிசெய்து கொண்டு இருந்தான். அப்போது, அவன் எதிராக அவனுடைய குதிரைப் படைத்தலைவன் வந்து நின்று, அவனை வணங்கி நின்றான். அவன் வருகையைப் பாண்டியன் அறிந்து, தனது அருகில் அமர்ந்துள்ள வாதவூரரைக்குறிப்புடன் நோக்கினன். குறிப்பறிதலில் வல்லுந ரான வர்தவூரர், "பாண்டியன், குதிரைப்படைத் தலைவனது வருகையின் காரணத்தை அறியவிரும்புகிறான்" என்பதை உண ர்ந்து, அப்படைத்தலைவனை நோக்கி, "நீ இவ்விடம் வந்தகாரணம் என்ன?" என்று கேட்டனர். அதற்கு அவன், "சேரசோழர் போற்றும் அடையாளமாலையாம் வேப்பமாலையைத் தரித்துள்ள மன்னருக்கு அடியேன் செய்துகொள்ளும் விண்ணப்பம் இஃதா கும்:—சிறந்த லக்ஷணங்கள் அமைந்து கணக்கற்ற குதிரைகள் கட்டப்பெறும் நமது லாயத்தில், இறந்த குதிரைகள்போக எஞ்சி நிற்பன சிலவேயாகும். அவற்றுள்ளும் சில, கிழமாயும் நோயால்

வருந்தியும் உள்ளன. இப்போது, சோழநாட்டின் கீழ்க் கடற்கரையில் ஆரியதேசத்தவர் குதிரைகள்கொண்டு வந்திருப்பதாக அடியேன் கேள்விப்பட்டேன்." என்று கூறினன்.

அவன் மாற்ற முணர்ந்த மன்னவன் வாதவூரரை நோக்கி, "மந்திரியாரே! தாம் இன்று நம் பண்டாரத்தினின்றும் நாற்பத்தொன்பது கோடி பசும்பொன் கொண்டுசென்று, நல்லபுரவிகள் கொண்டுவாரும்." என, வாதவூரர் அரசனது ஆக்ஞையின்படியே மன்னனது பொக்கிஷச்சாலையை அடைந்து, நாற்பத்தொன்பது கோடி பொன் கொண்டு, அதனைப்பொதி செய்து ஒட்டையின்மீது ஏற்றி நால்வகைப் படையும் தம்மைச் சூழ்ந்துவரப் பிரயாணமாயினர்.

அவர் பிரயாணமாய் மதுரையை விட்டு நீங்குவதன்முன், அந்த அருமைப் பதியில் திருக்கோயில்கொண்டு எழுந்தருளியுள்ள சோமசுந்தரக் கடவுளை வணங்கிச்செல்ல எண்ணி, தம்முடன் வந்த வீரரை முன்னதாக அனுப்பித் தாம் திருக்கோயிலினுட்புகுந்தனர். அவர் உட்புகும்போதே, நற்சகுனமாகக் கோயிலின் மணி ஒலி எழுந்தது. அவ்வொலியைக்கேட்ட வாதவூரர், தாம் பல நாளாகக்கோரியிருந்த ஞானசாரியர் வருங்காலம் குறுகியதுபோலும் என்று மகிழ்ந்து, கடவுளின் சன்னிதியை அடைந்தார். அப்போது கோயில் அர்ச்சகர், அவரது வரவையறிந்து, பரம்பொருளுக்குக் கற்பூர தீபாராதனைசெய்து, அவருக்கு விபூதிப் பிரசாதம் அளித்தனர். அதனை அன்பர் அன்புடனேற்று, "ஈதும் நம்மெண்ண முற்றுப்பெறுவதை முன்னதாகக்காட்டும் நற்குறியாகும்" என எண்ணி, தமது நெற்றியிலணிந்து, தம்மை மறந்தவராய் அக்கடவுளின் வசப்பட்டு அவரைக்கல்லும் உருகும் வண்ணம் கனிவுடன் பாடித்துதித்து, அங்கிருந்து நீங்கித் தமது படைவீரருடன் வந்து சேர்ந்தனர். வீரர்கள் தமது மந்திரியாரை அன்புடன் சிவிகையிற்றூங்கி, பரமசந்தோஷத்துடன், காடுமலைகளை யெல்லாம் கடந்து சென்று, திருப்பெருந்துறை யென்னும் திருப்பதியை அடைந்தனர். அவர்கள் அவ்வரிய பதியைக்குறுகியபோது, நமது தமிழ்ச்செல்வரது மனத்துள் என்றும் எழாத பேரானந்தம் பொங்கியது ; அவரது வலது கண்ணும் வலது புயமும் துடித்தன. அதனால் அவர் தம்முடைய பரிஜனங்களை

நோக்கி, "நாம் இவ்விடத்திறங்கி, ஈங்குள்ள அதிசயங்களைக் கண்டுசெல்ல மனம்கொண்டோம். ஆதலின், நீங்கள் இவ்விடத்தில் கொட்டகை இடுங்கள்" என்றனர். அவரது கட்டளையைக் கேட்ட வீரர்கள், உடனே அவ்விடத்தில் தமது பிரயாணத்தை நிறுத்தி, தாம் எல்லோரும் தங்குவதற்கேற்ற பெரியதொரு கொட்டமையைக்கட்டி முடித்தனர். அதில் நமது வாதவூரர் இருந்து, உடன்வந்த மற்றவர்களையும் அதிற்கிடந்து இளைப்பாறுமாறு கருணைகூர்ந்தனர்.

சதாவதானம்,

தே. கிருஷ்ணசாமிப் பாவலர்.

பிதுர்வாக்ய பரிபாலனம்.

(முன்தொடர்ச்சி.)

இடம்:—கைகேயியின் அந்தப்புரம்.

கைகேயி கோபக்ரகத்தில் அலங்கோலமாய்ப் படுத்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.

தசாதர் பிரவேசித்துச் சுற்றிலும் பார்க்கின்றார்.

தசரதன்:—(தனக்குள்) ஒருவரையுங் காணேமே! எங்கே சென்றாள்? இவ்விடம் விடடுச் செல்ல இது வேளையல்லவே!

(இங்கு மங்கும் பார்க்கின்றான்.)

என்ன ஆச்சரியமிது! இந்நாள்வரையில், இங்கே வந்து என் காதலியைக் காணாமல் திரும்பினதில்லையே!

(பார்க்கின்றான் சுற்றிலும்)

(நின்று) ஆ! என்ன இது! என்ன கோபம்! என்! ஏன்!! காரணமென்ன? விளைந்ததென்ன! அடைந்ததென்ன? எந்தப்பாவி என் நாயகியை யிக்கதிக் குள்ளாக்கியவன்? அருகே சென்று விசாரிக்கின்றேன். ஆகா! வேரோடு களையப்பட்ட மரம்போல் கிடக்கின்றாயே! உன்னை யார் என்ன சொன்னது? என் உயிர்க்கு என்ன தீங்கு விளைந்தது?

அந்தோ! வலையிலகப்பட்ட பெண் மானைப்போலவும் வேடனுடைய அம்பினாலடி யுண்டு பயந்த பிடியானைபோலவும் வருந்துகின்றாயே!

(உட்கார்ந்து இருகரங்களாலும் தழுவிக்கொடுக்கிறான்.)

என் கண்ணே! (தசரதன் கைகேயியைத் தன் மடிமீது வைத்துக்கொள்ளுகிறான்) புருஷருட் சிறந்தவனும், உனக்கு உயிரினும் சிறந்தவனாகிய இராமன்மேல் ஆணைப்படி உன் விருப்பமெதுவாயினும் நிறைவேற்றுகிறேன்.

கை:—(தலை நிமிர்ந்து தன் புருஷனை நோக்கி) நாதா! முன் சம்பராசுரயுத்தத்தில் எனக்குக் கொடுப்பதாகக் கூறிய இரண்டு வரங்களையும் இப்போது தட்டாமல் தரவேண்டும் நீர் நிறைவேற்ற இணங்கவில்லையாயின், இப்போதே பிராணனை விட்டுவிடுவேன்.''

அரசன் ஒன்றும் பேசாமலிருக்கிறான். பெருமூச்செறிகிறான்.

கைகேயி (அரசனைநோக்கி) "முன் நீர் கொடுத்த ஒரு வரத்தால் இராமனுடைய பட்டாபிஷேகத்திற்காகச் சித்தமாயிருக்கும் பொருள்களைக்கொண்டு பரதனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்விக்க வேண்டும். இரண்டாவது வரத்தால் இராமன் மரவுரியுடுத்துப் பதினான்குவருஷம் தண்டகாரண்யத்தில் வசிக்கவேண்டும். நான் சொல்வதை நான் என் கண்கொண்டு பார்க்கவேண்டும்''.

தச:—(தமக்குள்) என்னே வினை இது! ஆ! இதுகனவோ! மயக்கமோ! ஆ! என்னகட்டளை!

யோசித்தவாறிருக்கின்றான், படுக்கின்றான். கைகேயியைப் பார்த்து எழுந்திருக்கின்றான்.

கை:—(அரசனைப்பார்த்து) "வரங்களைக் கொடுத்ததுமல்லாமல் இப்போது ஸத்தியமும் செய்துவிட்டு மறுப்ப தழகாகுமோ? தங்களை ஸத்தியந்தவறாதவர் என்று எப்படிச் சொல்லக் கூடும்? முன் தங்களை நான் காப்பாற்றியதை மறந்துவிட்டது நீதியா? கொடுத்த வரத்தைத் தவறி நடப்பதுதான்

ராஜதர்மமா? இதனால் வாக்குத்தவறாமல் அரசாட்சிசெய்து வந்த உமது முன்னோர்கட்கும் நீர் அவமான முண்டாக்கு கிறவராகின்றீர்; வேண்டாம். நான் கேட்டவரம் நியாயமோ அநியாயமோ எப்படியிருப்பினும் நீர் கொடுத்தே தீரவேண்டும். வாக்குப்படி அதை நிறைவேற்றாமற்போனால் என் பிராணனை இப்போதே உமது முன்னிலையில் விட்டுவிடுவேன்".

தச:—அடி! பாதகி! வம்சத்தைக் கெடுக்கவந்த பாபி! இராமன் உனக்கு என்ன பிழை செய்தான்? நான்தான் என்ன செய்துவிட்டேன். உனக்கேன் இந்தப் புத்தி வந்தது? அடிபாதகி! நீ விஷமுள்ள பாம்பு; உன்னை நான் வீட்டில் தெரியாமல் வைத்துக்கொண் டிருக்கிறேன். உலக முழுவதும் இராமனை நல்லவனென்று புகழ்கின்றதே! நீயேன் த்வேஷ புத்தி கொண்டு அவனைக்காட்டிற்கு அனுப்புகிறாய்? என்னிடத்தில் அவன் மி கு ந் த அன்புடையவனாயிற்றே! மேலும் என் மூத்தபிள்ளை யல்லவா? அவனை விட்டு நான் எப்படி பிரிந்திருப்பேன்? வேறு யாரை யிழந்தாலும் சகித்திருப்பேன்? அவனைப் பிரிந்து எப்படி உயிருடனிருப்பேன்! அடியே! என்னைக் கெடுக்கின்றாய்? நீ முன், இராமனிடம் மிகுந்த அன்பு, "எனக்கு முண்டு" என்று கூறியிருக்கின்றாயே? அதற்கு விரோதமாக ஏன் இப்போது பேசுகின்றாய்? பரதனிடம் என் அன்பு எப்படியிருக்கிறதென்பதைப் பரீக்ஷிப்பதற்கோ? இது தகாது; வேண்டாம். வீண் எண்ணம் எண்ணாதே? "இராமன், பரதன் இருவரும் எனக்கொன்றுதான்" என்று எத்தனையோமுறை நீயே சொல்லியிருக்கின்றாயே? அதை மறந்தாயோ? தருமந்தவறாத இராமனைக் காட்டிற் கனுப்புவதால் உனக்குப் பாபம் சம்பவிக்காதா?

தச:—(பதைபதைக்கிறான்; பெருமூச் செறிகிறான்; ஒன்றும் தோன்றாது சும்மாவிருக்கிறான். சற்று) இராமா! இராமா!

(தரையிற் சாய்ந்து அயாப்படுகிறான்.)

(எழுந்து கைகேயியை நோக்கி) "ஐயோ! உனக்கு இந்த உபதேசம் செய்தது யார்? உனக்குப் பேய் பிடித்திருக்கிற

தோ? இந்தப் பேச்சுப் பேச உனக்கு வெட்கங்கிடையாதா? இராமனுக்குப் பட்டங்கட்டுவதிலுனக்கு என்ன பயம்? உன் புருஷன் நன்மையையும், உலக க்ஷேமத்தையும், பரதனுடைய க்ஷேமத்தையும் விரும்பினால் நீ அடஞ் செய்யாதே! பரதன், இராமனை நீக்கிவிட்டு இந்த அரசுரிமை பெற்று இதைப் பரிபாலிக்கப் பிரியப்படான். அடியே! புத்திரன் காடுசென்றபிறகு ஜீவித்திருப்பவனுக்குச் சுகமுண்டாகுமா? அல்லது ஏதேனும்ஸந்தோஷந்தானுண்டாகுமா? உன்காலில் விழுகிறேன். ஐயோ! பரதன் இராஜ்யத்தை யாளட்டும்; ராமன் ஏன் காட்டுக்குச் செல்லவேண்டும்? அவன் பரதனை ஏதாவது துன்பப்படுத்துவான்என்கிற எண்ணமோ! ஐயோ! ஸத்தியஸந்தன், தருமம் தவறாதவன், உத்தமன் என்று பேர் பெற்ற என் கண்ணான இராமனா பரதனுக்குத் தீங்கு செய்வான்? வேண்டாமடி அந்த எண்ணம்! மறந்து விடு அதை! நீ இப்படி ராமனுக்குச் சனியனாவாயென்று நானெண்ணவில்லையே என்றும்! ஆ! மௌனம். அந்தோ! பிடிவாதமென்னும் மலைமேலிருந்து இறங்கமாட்டேனென்கிறாளே பாவி! ஆ!"

(பெருமூச்செறிந்து தரையிற் படுக்கின்றான்.)

சுமந்திரர் பிரவேசிக்கின்றார்.

சு:—(அரசனை நோக்கி) "என்ன! ஏன் தூங்குகிறீர் இப்போது? இதுவா சமயம்.! பட்டாபிஷேக அவசரம் தெரியாதவர் போல் படுத்துக் கொண்டிருக்கிறீரே! காரண மென்ன? (பிரகாசமாய்) ராஜாதிராஜ! ராஜமார்த்தாண்ட! ராஜகம்பீர! எழுந்தருளவேண்டும்! எல்லோரும் காத்துக்கொண்டிருக்கின்றனர்; நல்லவேளை தவறிப்போகுமே! இப்பொழுதேன் நித்திரை? இப்படிப் படுத்திருப்பதற்குக் காரணமென்ன? பிரபுவே! வசிஷ்டர் தமது வருகைக்கு எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்! இராமருடைய பட்டாபிஷேகத்தைச் சீக்கிரமே நடத்த வேண்டுமாம். இடையனில்லாத பசுவையும், சந்திரனில்லா இராவையும் போல அரசனில்லாத நாடும் கெடும். என் ஐயனே! எழுந்திருக்க வேண்டும்."

தச:—(பெருமூச்சோடு எழுந்து சுமந்திரிரைப் பார்த்து) " சுமந்திரரே! ஏற்கனவே பிளக்கப்பட்டிருக்கும் என் இருதயத்தை உமது பேச்சு இப்பொழுது மிகுதியும் துன்பப்படுத்துகிறது "

சும:—(தனக்குள்) அரசன் இப்படிப் பேசக் காரணமென்ன? ஒருவேளை நாம் சமயந் தப்பி இங்கு வந்து விட்டோமோ? (மௌனம்)

(பயந்து நிற்கிறான்.)

கை:—(சுமந்திரனை நோக்கி) "ஐயா! நாளைக்குப் பட்டாபிஷேகம் நடக்கிறதென்ற மகிழ்ச்சியால் இரவுமுழுவதும் அரசன் தூக்கமில்லாமலிருந்தார்; இன்னும் அவருக்குத்தூக்கம் தெளியவில்லை.நீர் போய் இராமனை இங்குவிரைவில் அழைத்துக் கொண்டு வாரும். "

சும:—(தனக்குள்) இதை அரசனுடைய ஆக்ஞை யாகத்தான் கொள்ளல் வேண்டும். (பிரகாசமாய்) அப்படியே அழைத்து வருகிறேன்.

(போகின்றான்.)

மீண்டும் பிரவேசிக்கின்றார்.

(தமக்குள்) சூரியோதயமாய் விட்டபடியால், வசிஷ்டர் முதலிய முனிவர்கள், அமைச்சர்,படைத்தலைவர், நகரத்துப் பிரமுகர் யாவரும் பட்டாபிஷேக நிமித்தம் காத்துக்கொண்டிருக்கின்றனர் சபையில். அதைத் தெரிவித்துவிட்டுப் போகின்றேன். அரசர் வராத காரணமென்ன வென்று கேட்கின்றனர். (பிரகாசமாய்) "மஹாராஜாவே! உங்களுக்கு மங்களமுண்டாக்கக்கடவது! சூரியோதயமாய்விட்டது. அபிஷேகத்திற்கு வெண்டியவை யாவும் சித்தமாயின;எழுந்திருந்து செய்யவேண்டியவைகளைச் சீக்கிரமாகச் செய்யுங்கள்; யாவரும் காத்துக்கொண் டிருக்கின்றனர்."

தச:—(படுத்தவண்ணத்தில்) சுமந்திரரே! முன் கைகேயி இராமனை அழைத்து வரும்படி சொன்னாளே;என் வார்த்தையை மீறி நடக்கிறீர்? சீக்கிரமாக அழைத்துவாரும், போம் சீக்கிரம்.

சும:—அவ்வாறே செல்லுகின்றேன். (போகின்றான்.)

தசரதர் எழுந்து ஆசனத் தமர்கிறார். கைகேயி நிற்கிறாள். அருகே.

தச:—அடியே! ஏனோ இப்படி வதைக்கின்றாய்? ஐயோ! உன்னிலும் கொடியவள் உண்டோ? உன்னைவிட உயிரை வாங்கும் யமன் வேறே யிருக்கின்றானோ? ஆ! இராமனை என் சதிகாண்கின்றாய்? அவனை த்வேஷித்துக் கொள்வாருமுண்டா? என்ன பாபமிது!

(சோர்வடைகிறான்.)

இராமன் பிரவேசிக்கின்றான்.

இராமன்:—(தனக்குள் ஏன் இப்படி விசனத்துடனிருக்கின்றார் தந்தை! காரணமென்ன? இப்படி யிச்சமயம் இவரிருக்க நேர்ந்ததென்ன? இந்த விசனத்திற்கு நான் ஏதாவது சம்பந்தப் பட்டிருப்பேனா? சி! அப்படி யிராது- அருகே சென்று விசாரிக்கின்றேன். சுமந்திரர் அவசரப்படுத்தினாரே!

அருகே சென்று முதலில் தந்தையைப் பணிந்து பின் தாயைப் பணிகின்றான்.

தச:—இராமா! இராமா!

(அவர்கண்களில் நீர்ததும்புகிறது விசனப்படுகிறார்.)

இரா:—ஆ! ஆ! என்ன! என்ன! ஏனிப்படி!

(மெய் விதிர்த்துப் பிரமிக்கிறான்.)

(கைகேயியை நமஸ்கரித்து) அம்மா! நான் என்னை யறியாமலும் என் பிதாவுக்குப் பிழை செய்ததில்லையே; ஏன் அவர் கோபித்துக் கொண்டிருக்கிறார்? அவரைச் சமாதானஞ் செய்ய வேண்டும். அம்மணி! என்னுடன் எப்பொழுதும் பிதா அன்போடு பேசுவாரே! இன்றைக் கேனிப்படி யிருக்கிறார்; ஏதேனும் வியாதி யுண்டாயிருக்கிறதா? இப்படி மனத்துய

ரம் வருவதற்குக் காரணம் என்ன? நீங்களேதேனும் கடுஞ் சொல் சொன்னீர்களா? உண்மையைச் சொலுங்களம்மணி

கை:—(தன் வெட்கத்தை விட்டு) அரசருக்குக் கோபமு மில்லை, துக்கமு மில்லை; ஆனால் அவர் மனதில் ஒரு எண்ணமிருக்கிறது. அதை உன்னிடம் சொல்லப் பயப்படுகிறார்! முன் சம்பராசுரயுத்த சமயம் இரண்டு வரம் எனக்குக் கொடுத்திருந்தார். அதைக் கேட்டேன். இப்பொது நிறை வேற்றுவதாக வாக்களித்தார். அப்பா! இராமா! வரத்தைக் கொடுத்ததுமன்றி நிறை வேற்று வதாக ஸத்தியமும் செய்தார். இப்பொழுது சாதாரண மனிதனைப் போல் அதற்காக வருதப் படுகிறார். ஸத்தியமன்றோ தருமத்திற்கு மூலம்; அது தவறுவது அழகாகுமா? அவரது ஸத்தியம் தவறாதபடி நீ செய்யவேண்டும்; அது நன்மையானாலும் தீமையானாலுமெப்படி யிருந்தாலும் நீ ஒப்புக்கொள்வதானால் நான் அதை உனக்குச் சொல்லுகிறேன்.

இரா:—என் தாயே! என் அம்மணி! அப்படிச் சொல்லவேண்டாம்; இராமா இந்த அக்கினியில் குதி, இந்த விஷத்தைக் குடி, இந்தக் கடலில் முழுகு என்று சொன்னாலும் அக்கணமே செய்வேன்; என் பிதாவின் கட்டளை யென்றால் போதும்; அவரே எனக்குக் குரு, பிதா, அரசர், யாவும், என் அ்ர்மா சொல்லுங்கள்.

கை:—நீ பதினான்கு வருஷம் வனம் செல்லவேண்டும் ஒரு வரத்தின்படி, மற்றொரு வரத்தின்படி பரதன் இந்தப் பாராளவேண்டும். இவ்விரண்டும் முடிவுபெறவேண்டும். உன் பிதாவின் கட்டளை யிதுவாகும். ஆகையால் உன் பிதாவின் கட்டளைப்படி நடந்து அவரைச் சத்தியந் தவறாதவராகச் செய். சொன்னேன்.

தசரதன் ஆ! ஆ! சோர்கின்றான்.

இரா:—நல்லது; ஸந்தோஷம் உமக்குக் கொடுத்த வரத்தின்படி நான் ஜடைமுடிதரித்து வனத்துக்குப் போகிறேன்; பரதனே பட்டம் பெறட்டும். அம்மணி! என்னிடத்தில் அன்பாயிருக்கும் என் பிதா ஏன் என்னுடன் பேசாமலிருக்கிறார்? அதை மாத்திரம் தெரிவியும் போதும்.

கை:—அப்பனே! உன்னிடம் இதைச் சொல்ல வெட்கப்பட்டுக் கொண்டு பேசாமலிருக்கிறார். வேறு ஒரு காரணமுமில்லை. நீ கவலைப்படாதே; நீ இந்த நகரத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டுக் காட்டுக்குப் போகிறவரை உன் பிதா உண்ணவும் மாட்டார், பேசவும் மாட்டார்.

கைகேயி இப்படிக் கூறுவதைக் கேட்ட தசரதன் கட்டிலிற் சாய்கின்றான்.

ராமன்:—(கைகேயியைப் பார்த்து) நான் பொருளை விரும்பி இவ்வுலகத்தில் வசிப்பவனல்லன்; என் பிதாவுக்கு மகிழ்ச்சி யுண்டாக்கு நிமித்தம் என் உயிரையும் கொடுப்பேன். அவருக்குப் பணிவிடை செய்வதைவிடத் தவம் வேறொன்றுமில்லை; இந்த க்ஷணமே ஸீதையிடமும் என் தாய் கௌஸல்வியை யிடமும் விடை பெற்றுக் கொண்டு காட்டுக்குச் செல்லுகின்றேன்.

என்று சொல்லிக் கொண்டே மதி மயங்கி யிருக்கும் பிதாவையும், கைகேயியையும், வலமாகப் போந்து அவ்விடம் விட்டு வெளிப் புறப்படுகின்றான்.

வரகவி - திரு. சுப்ரமணிய பாரதி.

யுத்தம்.

ருஷ்யாவில் நேர்ந்திருக்கும் குழப்பத்தினால் யுத்தம் எதிர் பார்த்திருந்தவாறு சீக்கிரம் முடிவாகுமென்று தெரியவில்லை. மேற்கரங்கத்தில் பிரிட்டிஷாரும் - பிரெஞ்சுக்காரரும் மிகு உக்ரமாகச் சண்டைசெய்து ஜெர்மானியரைப் பின்னடையச் செய்து வருகின்றார்கள்.

அந்நிபெசண்ட் அம்மையார்.

சென்ற மூன்று மாதகாலமாகப் பந்தோபஸ்தில் வைக்கப்பட்டிருந்த அந்நிபெசண்ட் அம்மையார் இம்மாதம் 17-ந்தேதி பந்தோபஸ்திலிருந்து விடுதலை செய்யப்பட்டனர்.